

पूर्वप्रधानन्यायाधीशको नेतृत्वमा अन्तरिम सरकार राष्ट्रपतिको शुभकामना- सफल हुनुस्, देश बचाउनुस्

चार दिनको राजनीतिक संकट चिर्दै नेपालले पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्कीको नेतृत्वमा अन्तरिम सरकार पाएको हो ।

दिवाकर अधिकारी/मध्यान्ह काठमाडौं, २७ भदौ

नयाँ सरकार प.मु.ख.मा पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्की आफैँ छन् । चार दिनको राजनीतिक संकट चिर्दै नेपालले पूर्वप्रधानन्यायाधीश सुशीला कार्कीको नेतृत्वमा अन्तरिम सरकार पाएको हो । शुक्रवार दिनभर भएको छलफलपछि प्रतिनिधिसभा विघटन गर्ने सहमति जुट्यो र मुलुकले नयाँ सरकार पाउन सको्यो । नयाँ

सरकारको प्रमुख कार्की पूर्वप्रधानन्यायाधीश थिइन् । पहिलो महिला सरकार प्रमुख भएर अर्को नयाँ रेकर्ड कायम गरेकी छन् । शीतल निवासमा आयोजित विशेष समारोहबीच राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले नवनिर्वाचित प्रधानमन्त्री सुशीला कार्कीलाई पद तथा गोपनीयताको शपथ खुवाइन् । पद तथा गोपनीयताको शपथपछि बधाई दिँदै राष्ट्रपति रामचन्द्र पौडेलले >>> पृष्ठ २ मा

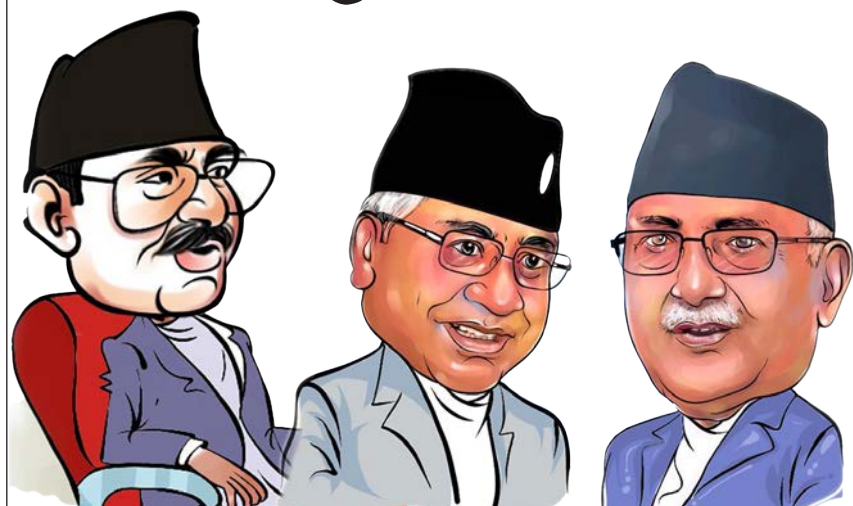

टरेको छैन संकट

अन्तरिम सरकार गठनसँगै मुलुकले तत्कालका लागि निकास पाए पनि संकट भने कायमै छ । किनभने नयाँ सरकारलाई चेक एन्ड ब्यालेन्स गर्न संसद् रहने छैन । यस्तोमा सरकारमाथि खबरदारी गर्नुपर्ने भन्ने सिधै सडकमा जानुपर्ने हुन्छ । जसका कारण संवैधानिक संकटसँगै राजनीतिक र सामाजिक अस्थिरता कायमै रहन

सक्छ । प्रतिनिधि सभाले गरेका कामको वैधतामाथि पनि प्रश्न कायमै रहन्छ । उदाहरणका लागि संघीय संसद्का दुवै सदनले पारित गरेको संघीय निजामती सेवा विधेयक राष्ट्रपतिकहाँ पुग्नै बाँकी छ । संविधानमा प्रतिनिधि सभाको कार्यकाल रहेको वा विघटन भएको अवस्थामा सभामा रहेका सबै विजनेस स्वतः शून्यमा पुग्ने >>> पृष्ठ २ मा

अवकाशको मोडमा शीर्ष नेता

जीवन शर्मा/मध्यान्ह काठमाडौं, २७ भदौ

नेपाली कांग्रेसका सभापति शेरबहादुर देउवा हुन् वा नेकपा एमालेका अध्यक्ष केपी शर्मा ओली, अथवा माओवादी केन्द्रमा ३५ वर्षदेखि नेतृत्व गरिरहेका पुष्पकमल दाहाल प्रचण्ड र एकीकृत समाजवादीका माधव नेपाल । सबै नेता ७० वर्ष नाघेका छन् । पहिलो र दोस्रो जनआन्दोलनका उपलब्धि को जगमा टेकेर उनीहरू नै निरन्तर सत्ता र शक्तिमा हालिमुहाली गर्दै आएका छन् । भर्खरैको जेनजी विद्रोहपछि भने यी वयोवृद्ध नेताहरूको राजनीतिक भविष्य करिव अन्त्य भएको विश्लेषण हुन थालेको छ ।

भ्रष्टाचार, सरकारी बेथिति र सामाजिक सञ्जाल नियन्त्रणविरुद्ध भदौ २३ र २४ मा भएको जेनजी विद्रोहले सत्ता उलटफेर नै गरेपछि असुरक्षाका कारण ठुला दलका शीर्ष नेताहरू बाहिर निस्कन सकेका छैनन् ।

जेनजी पुस्ताले सडकवाटै सत्ता कब्जा गरेसँगै राजीनामा दिएर भागेका प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली सार्वजनिक हुन सकेका छैनन् । ओली शिवपुरीस्थित

नेपाली सेनाको सुरक्षामा घेरामा रहेको भनिए पनि उनी कहाँ छन्, यकिन छैन ।

राज्य सत्तामा रहँदा ओलीको कार्यशैलीप्रति आमनागरिक मात्रै होइन, एमालेकै नेता-कार्यकर्ता असन्तुष्ट थिए । समयको चाप र युवाहरूको चाहना बेवास्ता गर्दा २४ घण्टाभित्र देशका सबै सुरक्षा अंगको घेराभित्रबाट समेत भागाभागको स्थिति आयो । उनी सार्वजनिक नभए पनि कामचलाउ प्रधानमन्त्रीका रूपमा ओलीलाई नेपाली सेनाले सुरक्षित राखेको बताएको छ ।

संसदको सबैभन्दा ठुलो दल नेपाली कांग्रेसको मुख्य सहयोगमा २०८१ असार ३१ मा बनेको ओली नेतृत्वको सरकारले स्थिरता, भ्रष्टाचारको अन्त्य, सुशासन कायम, नागरिकप्रतिको सेवाप्रवाहमा चुस्तता र संविधान संशोधनलाई मूल एजेन्डा बनाएको थियो । तर १४ महिनाको अवधिसम्म आफ्नै एजेन्डाभित्र रहेर काम गर्न नसकेपछि चौतर्फी आलोचना खेप्दै आएको सरकारमाथि प्रतिपक्षी दलहरूले सरकार ढाल्ने चेतावनी दिइरहेका थिए भने मुख्य सहयात्री दल कांग्रेसको एक समूहले सरकारको कार्यशैलीको खुलै विरोध जनाउँदै आएका

थिए । तर प्रधानमन्त्री ओलीले त्यसलाई सहज स्वीकार गर्न नसक्दा उनको सत्ता मात्रै ढलेन, उनको पाका पुस्ताका नेतालाई सदाका लागि राजनीतिमा विदा लिनुपर्ने अवस्था आएको राजनीतिक विश्लेषकहरू टिप्पणी गर्छन् ।

राजनीतिक विश्लेषक पुरञ्जन आचार्यले पुराना नेताहरूको सत्ता र शक्तिका आडमा राज्य दोहन कारण मुलुकमा यो स्थिति आएको बताउँछन् । '२०४६ को परिवर्तनपछिका नेताहरूले नै आजसम्म सत्तामा मोजमस्ती गर्ने स्थिति बनेपछिको आक्रोश हो यो,' उनले मध्यान्हसँग भने, '३०/३५ वर्षसम्म एउटै व्यक्तिले पार्टी र राज्य सत्तासमेत नछाड्ने, अझै नयाँ परिस्थितिलाई ख्याल नगरी अधिनायकजस्तो एकाधिकारवाद कायम गरेका उनीहरूको युग एकैपटक सकिएको जस्तो लाग्छ । उनीहरू अब सडकबाट उठेर सत्तामा जान सक्नेस्थिति बन्दैन र बन्नुहुँदैन ।'

भदौ २३ गते सुरु भएको जेनजीको आन्दोलन उग्र बनेसँगै प्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओली राजीनामा दिएर बालुवाटारबाट भागेपछि उत्पन्न संकट समाधानका लागि नेपाली सेनाका >>> पृष्ठ २ मा

वैदेशिक रोजगार विधोष

श्रम स्वीकृति पाए पनि पाएनन् उड्न

मध्यान्ह संवाददाता काठमाडौं, २७ भदौ

वैदेशिक रोजगार विभागले श्रम स्वीकृति प्रदान गरेपनि टिकट अभाव हुँदा कामदारहरू श्रम गन्तव्यमा उड्न पाएका छैनन् । जेनजी प्रदर्शनका क्रममा भएको आगलागीबाट विभागमा आंशिक क्षति भए पनि विभागका कर्मचारीले घरबाटै श्रम स्वीकृति प्रदान गरेका छन् ।

श्रम स्वीकृति पाएपनि टिकट नपाएका कारण कामदार उड्न समस्या देखिएको नेपाल वैदेशिक रोजगार व्यवसायी संघका द्वितीय उपाध्यक्ष देवकुमार खोखालीले बताए । राजधानीमा सेनाले लगाएको निषेधाज्ञा र कर्फ्यूका कारण ट्राभल्स एजेन्सीका कार्यालय

खुल्ल सकेका छैनन् । एकाध रूपमा खुलेका ट्राभल्स एजेन्सीहरूमा पनि कर्मचारी आवागमनको समस्या रहेको छ ।

उता आन्दोलनकारीको निशानामा परेको वैदेशिक रोजगार विभागमा क्षतिको विवरण संकलन हुन सकिरहेको छैन । विभागका तीन वटा ब्लकमध्ये श्रम स्वीकृति प्रदान गर्ने माथिल्लो ब्लक सुरक्षित रहेको भएपनि संस्था, राहत, उद्धार र महानिर्देशकको कार्यालय रहेको ठाउँ आगालागीबाट पूर्णरूपमा ध्वस्त भएको छ । महानिर्देशक कमलप्रसाद भट्टराईले क्षति पुगेको कार्यालय सफाई गरेर आइतबारदेखि कर्मचारी उपस्थित भई काम गर्ने

आंकलन गरिएको बताएका छन् । आन्दोलनकारीले विभागको भवन जलाउँदा अधिकांश म्यानपावर कम्पनीका फाइल जलेका छन् । त्यसले विभागलाई पूर्णरूपमा अनलाइनमा आधारित हुनुपर्ने बाध्यतामा पुर्‍याएको छ ।

विभागको सभर सुरक्षित रहेकाले श्रम स्वीकृतिको काममा भने समस्या नरहेको बताइएको छ । विभागमा आगजनी भएपछि व्यवसायीहरूमा पनि सुरक्षा चिन्ता बढेको छ । सुरक्षाको अवस्था कमजोर रहेको भन्दै एक व्यवसायीले कर्फ्यू हटेपनि कार्यालय सञ्चालनमा व्यवसायी सचेत र सतर्क अवस्थामा बस्नुपर्ने अवस्था उत्पन्न भएको बताए ।

ज्यान गुमाउनेको संख्या ५१ पुग्यो

अस्मिता बम/मध्यान्ह काठमाडौं, २७ भदौ

जेनजी प्रदर्शनका क्रममा भएका विभिन्न घटनाका क्रममा ज्यान गुमाउनेको संख्या ५१ पुगेको छ । स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालयले यस्तो विवरण सार्वजनिक गरेको हो ।

मन्त्रालयका सचिव डा. विकास देवकोटाले देशभरिका अस्पतालबाट प्राप्त गरेको विवरणअनुसार हालसम्म ५१ जनाको मृत्यु भएको जानकारी दिए । नेपाल प्रहरीले पनि जेनजी आन्दोलनमा देशभर ५१ जनाको मृत्यु भएको पुष्टि गरेको छ । जसमा तीन प्रहरी, एक भारतीय नागरिक र अन्य नेपाली नागरिक रहेका छन् ।

मृतक मध्ये ३६ जनाको शव त्रिवि शिक्षण अस्पताल महाराजगञ्जमा रहेको छ । महाराजगञ्जमा रहेकाहरूको पोर्टमार्टम जारी छ ।

हाल देशभरिका विभिन्न ५२ अस्पतालमा २ सय ८४ जना घाइतेको उपचार भइरहेको छ । समग्रमा १ हजार ७ सय ७१ जना घाइते भएको विवरण

छ । सम्बन्धित अस्पतालले घाइतेको निःशुल्क उपचार गरिरहेका छन् ।

प्रदर्शनका क्रममा घाइते भएका १ हजार ३ सय ७१ जना विरामी उपचारपश्चात् घर फर्किसकेका छन् । स्वास्थ्य तथा जनसंख्या मन्त्रालयका अनुसार सुरुवाती दिनहरूमा विरामीको चाप र

व्यवस्थापनमा केही कठिनाई भए पनि हाल अवस्था सामान्य बन्दै गएको छ ।

पहिलो दिनको अस्तव्यस्त अवस्थालाई नियन्त्रणमा ल्याइएको छ । अस्पतालमा ओपिडी सेवा पुनः सुरु भएका छन् । सबै नियमित सेवा सुचारु रूपमा सञ्चालन भइरहेका छन् ।

त्रिवि शिक्षण अस्पतालमा हाल आन्दोलनका २६ जना घाइते भर्ना भएकामध्ये २५ जना उपचाररत छन् । तीमध्ये दुई जना गम्भीर अवस्थामा आईसियुमा छन् ।

अस्पतालले सबै घाइतेहरूको उपचार निःशुल्क प्रदान गरिरहेको छ । डिस्चार्ज भएका विरामीलाई घरसम्म पुर्‍याउन एम्बुलेन्सको व्यवस्था गरिएको छ । साथै, विरामी र कुरवाका लागि खाना र बस्ने व्यवस्था पनि अस्पतालले उपलब्ध गराएको छ ।

प्रदर्शनको पहिलो दिन विरामीको चाप अत्यधिक भएपछि अस्पतालले तत्काल १ सय ५० शय्या खाली गराएर व्यवस्थापन गरेको थियो । चिकित्सक र स्वास्थ्यकर्मीहरूले २४ घण्टा अथक रूपमा खटेर उपचार सेवा प्रदान गरेका छन् । हाल अस्पतालमा ओपिडी सेवाहरू पूर्णरूपमा सुरु भएका छन् । नियमित शल्यक्रिया र अन्य सेवा पनि सञ्चालनमा छन् । तर कर्फ्यूका कारण नियमित विरामीको संख्या केही कम भएको छ । अस्पतालले घाइतेहरूको >>> पृष्ठ २ मा

जेनजी प्रदर्शन

कथा

योगदानको मूल्य

संयोजक रणहाङ्ग तुम्बाहाम्फे कड्किए, “१० वर्ष जनयुद्ध लडेका कार्यकर्तालाई पार्टीले केही गर्न सकेको छैन । तपाईं

जस्ता हिजो मात्रै पार्टीमा छिरेका मान्छेका लागि अहिले के गर्न सक्छ र ? तपाईंले कुरा बुझ्नु”भा छैन ।”

■ इन्द्र कुमार श्रेष्ठ ‘सरित’

आन्दोलन सकिएको थियो । देशवाट राजतन्त्र हटिसकेको थियो र अब नेपाल लोकतान्त्रिक भएको थियो । नयाँ राजनीतिक पार्टीहरू खुलिरहेका थिए । पार्टीका भातृसंगठनहरू, जनवर्गीय संगठनहरू खुलिरहेका थिए । प्रवर्द्धन पनि नयाँ खुलेको पार्टीमा आवद्ध भयो । तर, यो आवद्धता सुरुमा पार्टीको जनवर्गीय संगठनसँग थियो । सांगीतिक क्षेत्रमा करीब दुई दशक विताइसकेको प्रवर्द्धनलाई प्रारम्भिक कमिटीमा राखियो । उसले कुनै नाईनास्ती गरेन । दिइएको जिम्मेवारीलाई उसले आफ्नो क्षमताले भ्याएसम्म पूरा गर्‍यो । क्षेत्रीय इञ्चार्ज र सेक्रेटरीलाई नै उसले सबैभन्दा ठूलो मान्छे देख्यो । उसले पार्टीको भण्डा बोक्‍यो, मसाल पनि बोक्‍यो ।

मसाल बोक्न नजान्दा मसालको आगो टाउकोमा खसेर घाइते भयो । एक-डेढ महिना अस्पतालमा बस्‍यो, उपचार गरायो, तर पार्टीको ‘प’ पनि उसलाई हेर्न आएनन् । उसले सोच्‍यो, “अहिले म नयाँ छु, साथीहरूले त्यति चिन्‍दैनन्, त्यसैले आएनन् ।”

पार्टीका बैठक, नारा, जुलुस, हडताल- जहाँ जहाँ कार्यक्रम हुन्थ्यो, ऊ पुग्‍यो । आफ्नो रेकर्डिङ रद्द गर्‍यो, स्टेज शो छोड्‍यो, तर पार्टीको कुनै कार्यक्रम छुट्टाएन । ढुंगामुढा गर्न जानुपछि भनेपछि पनि ऊ पछि हटेन । प्रहरीको लाठी खा‍यो, दुई-चार दिन चिसो छिँडीको बास बस्‍यो । तर पनि पार्टीप्रतिको उसको मोह, त्याग र समर्पण कम भएन ।

संविधानसभाको पहिलो चुनाव आयो । ऊ मात्र होइन, उसको पूरै परिवार उम्मेदवार विवेकसिंह शर्माका लागि चुनावमा खटियो । घरदैलो कार्यक्रम, प्रचारप्रसार सबैमा प्रवर्द्धन, उसका बुवाआमा, श्रीमती, छोरा र छोरी समेत सहभागी भए । विवेकसिंहले राम्रो कार्यक्रम चलाउने भनेर प्रवर्द्धनलाई छाडेनन् । तर, पार्टीका साथीहरूले “ए, तपाईंले खाना खानुभयो ?” भनेर कहिल्यै एक वचन पनि सोधेनन् । प्रवर्द्धन लुरुलुरु हिँडेर घर आउँथ्यो, खाना खाएर फेरि प्रचारमा लाग्‍थ्यो ।

ऊ कहिल्यै पनि “म राष्ट्रिय स्तरको कलाकार हुँ, जसका ८-१० गीति एल्बम बजारमा छन्, ३०० भन्दा बढी गीत रचित छन्” भनेर दम्भ देखाउँदैनथ्यो । तर स्थानीय नेताहरूलाई उसबारे थाहा थियो । तैपनि प्रवर्द्धनलाई सम्मान, सदभाव, कदर जस्ता कुराहरू कहिल्यै देखाइएन ।

प्रवर्द्धनले धेरै कुरा बुझेको थियो, धेरै कुरा बुझेको थिएन पनि । ऊ लप्पनछप्पन नबोल्ने मान्छे थियो । उसले सोच्‍थ्यो, “म भलो भए देश भलो हुन्छ । प्राकृतिक स्रोत साधनले भरिपूर्ण देशमा सही नेतृत्व आयो भने देश समृद्ध हुन्छ ।” उसले नयाँ नेपाल बनाउने पार्टीको सपनामा आफ्नै सपना देख्‍थ्यो । जातीय विभेद, लैंगिक विभेद, अन्याय, अत्याचार,

पार्टीले बहुमत ल्याएछ, तर सिट अग्ले धेरै ल्यायो । प्रवर्द्धनको क्षेत्रका उम्मेदवार हरि सिद्धि महर्जन मन्त्री बने । उनले विजयको खुसीमा ठूलो भोज गरे । तर, प्रवर्द्धनलाई बोलाइएछ । तै पनि ऊ आफैँ बधाई दिन गयो । तर, भेट्न पाएछ । खिन्न भएर फर्कियो ।

यथार्थ बुझेको थियो । ऊजस्ता हजारौं नवप्रवेशीहरू पुराना ‘बन्दुक’ कार्यकर्ताहरूको दृष्टिमा दोस्रो दर्जाका नागरिक थिए । जति नै योगदान

दिए पनि उनलाई निर्णय गर्ने तहमा ल्याइएन । ‘नयाँ’ भनेर व्यंग्य गरिन्थ्यो । पार्टीमा उनीहरूको उकिलने सम्भावना सधैं न्यून थियो । नेता भने चाकरी खोज्ने र ‘हाम्रा मान्छे’ अघि बढाउने मानसिकताका थिए । चुनाव नजिकिँदै गइरहेको थियो । एक दिन ऊ दिनभरि माइकिङ गरेर फर्किएको थियो । स्वर बसेको थियो । राति एघार बजे पनि ऊ पोष्टर टाँस्न तयार भयो । श्रीमतीले रोकिन्, “तपाईंलाई सञ्चो छैन, हामी जान्छौं नि ।” प्रवर्द्धनले भने, “पार्टीको काम हो, म जान्छु ।” चारैजना निस्किए । काम छिट्टै सकियो । आमाछोरीलाई घर पठाएर बाबुछोरा निरीक्षणमा लागे ।

पार्टीले बहुमत ल्याएन, तर सिट भने धेरै ल्यायो । प्रवर्द्धनको क्षेत्रका उम्मेदवार हरिसिद्धि महर्जन मन्त्री बने । उनले विजयको खुसीमा ठूलो भोज गरे । हजारौं कार्यकर्ता आए । तर, प्रवर्द्धनलाई बोलाइएन । प्रचारको हरेक कार्यक्रम, गीत, स्वर, सञ्चालन उसैले गरेको थियो ।

बधाई दिन ऊ आफू पुगेको थियो । तर, नेताहरू भित्रभित्रै षड्यन्त्र गरेर, प्रवर्द्धनमाथि शंका गर्दै, मन्त्रीको जयजयकार गरिरहेका थिए । तर, भेट्न पाएन । खिन्न भएर फर्कियो ।

केही दिनपछि कलाकारहरूको एउटा समूह मन्त्रीलाई बधाई दिन गयो । आफूले अनुरोध गरेर प्रवर्द्धन पनि त्यसमा समेटियो । ऊ आशा गर्थ्यो, “मन्त्रीले केही सोच्नेछन्, धन्यवाद दिनेछन् ।” तर मन्त्रीले उसलाई चिनेजस्तै गरेनन् । नामै लिएनन् ।

त्यो दिन उसको मन पूर्ण रूपमा भाँचियो । उसले सोच्‍यो, “मैले त केही मागेको थिइन, एउटा औपचारिकता मात्र चाहनेको थिएँ ।”

पार्टीको नीति, सिद्धान्त र विचारलाई उसले कहिल्यै बेइमानी गरेन । भूमाफियासँग मिलेर जग्गा जोड्ने प्रस्तावहरू अस्वीकार गर्‍यो । तर नेताहरूले उसको त्याग र इमानदारी देखेनन् ।

अन्ततः ऊ स्थानीय कमिटी प्रमुखलाई भेट्न गयो । उसले सबै कुरा राख्‍यो । प्रमुखले भने, “हेर्नुस्, पार्टी सरकारमा त छ, तर अहिले अपेक्षा राख्ने होइन, पार्टीलाई सघाउने हो ।” त्यति मात्र सुनेर ऊ उठेर हिँड्‍यो । मन अशांत भयो । सोच्न थाल्‍यो, “पार्टी सरकारमा हुँदा कार्यकर्ताको संरक्षण गर्न सक्दैन भने कहिले गर्छ ?”

सांस्कृतिक फाँटका संयोजकलाई भेट्न गयो, “कमरेड, कुनै ठाउँमा एडजस्ट गरिदिनुस् ।”

संयोजक रणहाङ्ग तुम्बाहाम्फे कड्किए, “१० वर्ष जनयुद्ध लडेका कार्यकर्तालाई पार्टीले केही गर्न सकेको छैन । तपाईं जस्ता हिजोमात्रै पार्टीमा छिरेका मान्छेका लागि अहिले के गर्न सक्छ र ? तपाईंले कुरा बुझ्नु भा छैन ।” त्यो सुनेर ऊ लुरुलुरु डेरामा फर्कियो । ७० नाधेका बुवाले सोधे, “के भयो बाबु, किन निन्याउरो छ ?”

त्यति मात्र चाहिएको थियो- बुवाको सोधाइ । उसका आँखावाट आँसुका भेल बन थाले । परिवार नै स्यो । पार्टीको भक्त बनेर लाग्दा यस्तो हालत भयो । ६ महिनाको कोठा भाडा तिर्न बाँकी थियो । छोराछोरीको स्कूल शुल्क तिर्न बाँकी थियो । पार्टीको व्यस्तताले गायकी बन्द भएको थियो । बाबाले भने, “मन सानो नगर छोरा । पार्टीले तेरो योगदान बुझेन । अब तिमीहरू जे हुन्छ गर । हामी बूढाबूढी मन्दिर अगाडि बसेर हात थापौला ।” त्यसपछि फेरि एकपटक रुवाबासी गुञ्जियो । ठोक्कैमा उभिएको पात्रै अवाक् बन्‍यो ।

छाया

“बहिनी ! यो काम राम्रो छ, पैसा पनि बेला बेलामा मिल्छ ।”

सुनन्दा दिदीको भनाइ अझै कानमा गुञ्जिरहन्छ । यही विश्वासमा म एउटा गाडीमा चढेर पहाडतिर लागेकी थिएँ । सपना थियो- छोराछोरीलाई राम्रो स्कूलमा पढाउने, आमालाई औषधि दिलाउने, अनि कहिल्यै नभोगेको ‘इज्जतको जिव्दगी’ जिउने ।

तर अब मलाई लाग्न थालिसकेको छ- मान्छेले आफूले पाएको भन्दा बढी सपना देख्ने नहुने रहेछ ।

“ओइ, तेरो नाम के हो ?”

पहिलो दिन, त्यही ठाडो प्रश्नले मेरो जीवनको अर्को अध्यायको सुरुवात गर्‍यो ।

“म... म सविता ।”

सविता भन्नु मेरा लागि आफ्नो नामसँगै बाँकी अस्तित्व गुमाउनु थियो । म त्यो घरमा अब एउटी कामदार मात्र थिएँ- जसलाई खान, बस्न र भाँडा माभन मिल्ने थियो । जसको भावनामा न कोही चासो राख्थ्यो, न कुनै अनुभूतिलाई मूल्य ।

घरकी मेमसाहब- अति सजीव, राम्री, तर एक्लो । तिनी निकै सुघर व्यवहारकी थिइन्, कहिलेकाहीँ मलाई चिया लिएर उनीसँगै बस्न बोलाउँथिन् । म थाकेको शरीरलाई केहीबेर विश्राम दिँदै तिनको आँखामा केही चिन्न खोज्थे- शून्यता ।

“तिमी यहाँ सुखी छौ ?” उनले सोथिन् । सोधिएको बेला केही नबोल्ने, तर रातभर आफूलाई आफैँ उत्तर दिने बानी परिसकेको थियो मलाई । एक दिन, उनीसँगै भ्याल नजिकको कुसीमा बसेकी थिएँ । तलको बजार देखिने, धुवाँ र मान्छेको कोलाहलबीच मेरो जीवनको चिच्याइ म सुन्न सक्थेँ । “म तिमी जस्तै भएछु ।” उनले एक्कासि भनिन् ।

“तपाईं ?” म अचम्मित ।

“तिमी श्रम गरेर बाँच्छुथौ, म एक्लोपन भित्र घुटिएर बाँच्छु”, उनले लाज नमानि हाँसिन्, “जीवनका भोक त उस्तै-उस्तै हुन् नि, सविता ।” त्यो दिन, मैले उनीलाई मान्छेकै देखेँ । अहंकारी ‘मेमसाहब’ होइन- केवल एउटी नारी, जसले आफ्नो जीवनको थुप्रै सपना, आकांक्षा र रहरहरूलाई चुपचाप कोठाभित्र थुनेकी थिई ।

तर, त्यसपछि सबथोक विस्तारै बिग्रिंदै गयो । घरमा सानो चोरीको घटना भयो- म माथि शंका गरियो । मैले रुँदै सफाइ दिएँ ।

एक साँझ, उनले भनिन्, “तिमी केही दिन घर जान चाहन्छुथौ भने जान सक्छुथौ ।”

त्यो वाक्यको अर्थ थियो- मलाई छुट्टी दिइएको होइन, टाढा पठाइँदै थियो । मलाई ठमेलको त्यो साँघुरो गल्ली सम्मटना आयो, जहाँ म पहिलो पटक भाँडा माभन पुगेकी थिएँ । मान्छेहरूले मलाई हेर्ने आँखा, मलाई जस्तो हुनुको पीडा ।

घर फर्किएपछि थाहा पाएँ- आमा विछुसौनामा थिइन् । छोरो कामको नाममा टाढा, कहाँ थाहा छैन । छोरीको स्कूल जानु छुटेको रहेछ, म नभएको बेला स्कूलको शुल्क तिर्न नसकेकोले ।

कसरी सम्हाल्नू, भन्ने लाग्यो ।

त्यो रात, म बोक्सीको कथाजस्तै सपना देखेर व्युँभएँ । बुढोले कुलोको छेउमा रक्सी पिएर छोरीलाई लखेटिरहेको थियो । म चिच्याएँ, “छोरीलाई छुन पाइँदैन !”

म घामसँगै उठें, आँखा रातो थियो । निर्णय गरेँ- फेरि फर्किन्छु । आफूले सहेको पीडा आफ्ना छोरीमा नपरोस् भनेर फेरि लाग्छु ।

तर योपल्ट फरक थियो ।

पुरानै मालिकीको घरमा फर्किँदा उनले मलाई चुपचाप हेरेर सोधिन्- “तिमी किन फर्कियौ ?”

“आफ्नो सन्तानलाई अर्को म बन्न नदिन ।” उनले धेरै बेर हेरेर भनिन्, “तिमी आउँदा मलाई ढुक्क लाग्छ ।”

जीवन फेरि बगेको थियो ।

तर एक दिन उनले मलाई चकित पाउँ भनिन्, “सविता, तिमीलाई पढ्न मन लाग्छ ?” म फस्र्छु भएँ । मैले कहिल्यै सोचेकै थिइँन- म पढ्न सक्छु भनेर ।

“म... अब हिलो भइसक्यो नि ।” मैले भनेँ । “कहिल्यै हिलो हुँदैन । तिमी आफ्नो छोरीलाई के देखाउन चाहन्छुथौ ? भाँडा माभन सक्ने हात, कि कलम समाउने ?”

त्यसपछि उनी मेरो गुरु भइन् ।

तीन वर्ष बित्यो । अब म काम पनि गर्छु, पढ्छु पनि । मेरो छोरी आठ कक्षा पास गरेर अब नौ कक्षामा छ । आफू भेटिँदै गएर छोरीलाई उज्यालो दिने सपना विस्तारै पूरा हुँदैछ । एक दिन उनले फेरि सोधिन्, “तिमी अब पनि जीवनसँग डराउँछुथौ ?”

“डराउँदिन, म हाँसिँ भन्छु, “अब त जीवनसँग लड्न सिकेकी छु ।”

विडम्बना ? शायद हो ।

“तर सच्चा विडम्बना त त्यो हो, जब तिमी आफैँलाई सधैं योगी ठान्दै आफैँलाई सानो मान्छौ । जीवनले नसोचेका संघर्ष दिन सक्छ, तर आत्मसम्मान तिमी आफैँले बनाउनु पर्छ । यही पाठ अब मेरो मात्र होइन, मेरी छोरीको पाठ पनि हुनेछ”, उनले भनिन् ।

कविता

देशको सपनाहरू

अमानव

देशको सपनाहरू उड्दै छन् आज बादल माथि न इष्ट मित्र न कोही छन् यहाँ छैन आफ्नै साथी सबैलाई प्यारो भको छ आज त्यो पराइ भूमि रम्न थालेको छ अब मन पनि अरुकै माटो घुमी ।

सबैको पसिना पनि अरुकै माटो मलिलो गर्दै छ सबैलाई जीवन त्यही नै रमेर सजिलो हुँदै छ सबैको मनले आफ्नो गाउँ देश भुलेर जाने भो माया पनि देशको अब त्यही भुलेर जाने भो ।

सम्भना मात्र आएर के गर्नु मनले नमानेपछि मनले फेरि उतै नै आफ्नो जस्तो ठानेपछि नसकिंदो रहेछ यो भुल्ने आदत बिसनलाई सकिन्छ भनेर यो देशमा नि केही गर्नलाई ।

सबैलाई वेचैनी ले सतायो छिट्टै फुल्नु बनायो सबैको मनमा धैर्य हरायो छिट्टै फल्नु बनायो एउटा गरेर भएन यसलाई के गर्नु गर्नु बनायो वेचैनीले सतायो न वाच्नु न मनु बनायो ।

कविता

दल बदलका यात्रु तिमी !

खिमराज गिरी

जनताको आँसु र पीडा नदेख्ने देशको समृद्धिको सम्भावना नबोक्ने सधैंभरि कुर्ची र पदकै मोहमा लोभइरहने दल बदल मात्र गर्न चाहने यात्रु तिमी बाहिर बोल्छन् मिठासले तर भित्र स्वाथ्रको फोला वोकेर नेताको इसारामा नाच्ने कठपुतलीजस्ता अनि हामीले हेरिदिनु र स्वीकारी दिनुपर्ने समाजको भित्री पीडामाथि हाँसो उडाउँदै सधैंभरि कति बहकिन्छौ दल बदलका यात्रु तिमी !

आज यहाँ छौ भोलि कताकता हावा बहकिए जसरी बहकिन्छौ तिमी जनताको रगतले लेखिएको इतिहास बिर्सेर परिवार र व्यक्तिगत स्वाथ्रमा रुमलिन्छौ तिमी नेता पनि अझ किन कम हुने र जनताको नाममा कसम खाएर पनि सधैं स्वाथ्रको महल सजाउँछन् सत्ताको स्वाद चाख्ने लोभका खातिर अनि आज यहाँ भोलि कहाँ किन भौतारिन्छौ दल बदलका यात्रु तिमी !

दल भनेको विचार हो, तर विचार पनि दिनदिनै बदल्छौ निष्ठा र भरोसाको भविष्य बिर्सेर विचारलाई किन सधैं स्वाथ्रमा धकेल्छौ वजारमा राखिएको थोत्रो सामान सरी भयो आज तिम्रो त्यो आचरण र व्यवहार नेता र कार्यकर्ता दुवै एकै सिक्काका दुई पाटाजस्तै जनतालाई धोका दिँदै किन देखाउँछौ खोक्रो सदाचार निष्ठा गुमायो, नैतिकता गुमायो व्यक्तिगत स्वाथ्रमा लिप्त हुँदा गयौ जनतालाई अपमान जनताको आँसुमा रमाइलो गर्ने सडकको आवाजलाई वेवास्ता गर्ने सधैं आफ्नो स्वाथ्रमा डुबुल्की मादै कति दिन रमाउँछौ दल बदलका यात्रु तिमी ! कति दिन रमाउँछौ दल बदलका यात्रु तिमी !

जेनजी प्रदर्शन

अप्रिय घटनाका तस्बिर-भिडियो पठाउन प्रहरीको अनुरोध

काठमाडौँ/मस- नेपाल प्रहरीले देशका विभिन्न स्थानमा भएको जेनजीको विरोध प्रदर्शन र आन्दोलनका क्रममा घटेका अप्रिय घटना, आगजनी, लुटपाट तथा आम सर्वसाधारणमा त्रास सिर्जना गर्ने अन्य घटनासँग सम्बन्धित सूचना संकलन गर्न आमजनसमुदायसँग सहयोगको आग्रह गरेको छ ।

उक्त घटनासँग सम्बन्धित तस्बिर, भिडियो वा सामाजिक सञ्जालमा सार्वजनिक भएका लिंकहरू भए, ती लिंकहरू इमेलमा पठाउन प्रहरीले अनुरोध गरेको छ । यससँगै, प्रहरीले सामग्री पठाउने व्यक्तिहरूको गोपनीयता पूर्ण रूपमा कायम राखिने बताएको छ ।

प्रहरीको यो पहलले जनसाधारणमा भय-त्रास सिर्जना गर्ने घटनाहरूको सत्य तथ्य अनुसन्धान गर्न र दोषी पहिचानमा सहयोग पुऱ्याउने विश्वास व्यक्त गरिएको छ ।

क्षतिग्रस्त प्रहरी कार्यालयको पुनर्निर्माण सुरु

जेनजी पुस्ताको आन्दोलनमा खण्डहर भएका तथा क्षति पुगेका प्रहरी कार्यालयहरूको पुनर्निर्माण कार्य

सुरु भएको छ ।

हातहतियारसहित कार्यालय तथा इकाई छोडेर गएका प्रहरीहरू जिम्मेवारीमा फर्किन थालेसँगै आन्दोलनका क्रममा क्षति पुगेका भौतिक संरचना पुनःनिर्माणको

कार्य सुरु भएको हो ।

काठमाडौँको तीनकुने र कोटेश्वरका प्रहरी कार्यालयहरू पुनःनिर्माणको काम शुक्रबार बिहानैदेखि थालिएको छ । आन्दोलनका क्रममा कार्यालय छोडेर

सुरक्षित स्थानतर्फ गएका प्रहरीहरूलाई स्वागत गर्दै स्थानीय नै सुरक्षा निकायका संरचना पुनःनिर्माण गर्न अग्रसर भएका छन् । कोटेश्वर व्यवसायी प्रभा प्रतिष्ठान, कोटेश्वर व्यवसायी संघ र कोटेश्वर बहुमुखी क्याम्पसलगायत सस्थाहरूले ‘हाम्रो प्रहरी प्रभाग हामी नै बनाउँछौं’ भन्ने अभियानका साथ पुनःनिर्माणको काम अधि बढाएको कोटेश्वर बहुमुखी क्याम्पसका स्वतन्त्र विद्यार्थी युनियनका अध्यक्ष सञ्जय वुढाथोकीले बताए । कोटेश्वरमा देशभरीकै नागरिक बस्ने भएकोले तथा आवश्यक सुरक्षा दिन नसक्दा चोरी डकैती बढेको उनको भनाइ छ । प्रहरीका क्षतीग्रस्त संरचनाको पुनःनिर्माणका लागि स्थानीय सरकार अग्रसर हुनुपर्नेमा उनको जोड छ ।

यही २३ र २४ भदौमा भएको जेनजी पुस्ताको आन्दोलनका क्रममा चार दर्जनबढी व्यक्तिको मृत्यु हुनुको साथै सिंहदरबारसहित राज्य संरचना ठूलो क्षति पुगेको छ । मृतकको शव व्यवस्थापनको कार्य समेत काठमाडौँ महानगरपालिकाले सुरु गरेको छ । यद्यपि भौतिक पूर्वाधारहरूको क्षतिको मूल्याङ्कन गर्न सुरु भइसकेको छैन ।

स्थानीयको पहलमा खण्डहर बनाइएको भैसेपाटीको प्रहरी प्रभाग पुनःस्थापना

ललितपुर/मस- ‘जेनजी’ आन्दोलनका क्रममा जलेको ललितपुर महानगरपालिका-२५ भैसेपाटीस्थित प्रहरी प्रभाग स्थानीयले पुनःस्थापना गरेको छन् ।

यही भदौ २३ र २४ गते ‘जेनजी’को नेतृत्वमा भएको आन्दोलनका क्रममा प्रदर्शनकारीले प्रहरी प्रभाग बृंगमती भैसेपाटीमा आगो लगाइदिएपछि त्यहाँका सबै सामग्री जलेर नष्ट भएका थिए ।

प्रहरी प्रभागका इन्चार्ज शशिधर शर्मासहितको टोली अत्यावश्यक सामग्रीसहित बिहीबार अघेर प्रभागमा प्रवेश गरेको थियो । आन्दोलनकारीले गस्तीमा प्रयोग हुँदै आएको चारपाइघे दुईवटा सवारीसाधन, केही मोटरसाइकल र कार्यालयका सबै सामान जलाएर नष्ट पारेका थिए ।

प्रभागमा हाजिर हुन आएका प्रहरी निरीक्षकसहितको टोलीलाई वडा नं २५ का अध्यक्ष दीलतकुमार खत्री, वडा २२ का वडाअध्यक्ष सागर तुलाधर र २१ नं वडाअध्यक्ष रवीन्द्र महर्जनसहित स्थानीयले स्वागत गरेका थिए ।

प्रहरी टोलीलाई स्वागत गरेसँगै जलेको भवन पुनः मर्मत गरी प्रयोगमा ल्याउनका लागि स्थानीयस्तरबाट स्थानीय सुमन महतको संयोजकत्वमा ११ जनाको समिति गठन गरिएको छ ।

समितिले स्थानीयस्तरबाट श्रमदान, चन्दा र विभिन्न संघसंस्थाबाट सहयोग जुटाई प्रभागलाई पूर्ण सञ्चालनमा ल्याउने प्रतिबद्धता व्यक्त गरेको

छ । आज ५० जनाभन्दा बढी स्थानीयहरू प्रभागको सरसफाइमा जुटेका छन् । भ्यालढोका मर्मत, रडरोगन, बत्ती एवं पानीको व्यवस्थासहित अन्य बन्दोबस्तीका सामग्री जुटाउन समिति लागिपरेको छ ।

प्रभागका प्रमुख शर्माका अनुसार हालसम्म स्थानीयबाट रु चार लाखभन्दा रकम संकलन भइसकेको छ । बजार सामान्य अवस्थामा फर्केसँगै बजारबाट सामग्री खरिद गरिने र प्रभागलाई पूर्ण रूपमा सञ्चालनमा ल्याइनेछ । उनले भने, ‘विगतमा जस्तै जनताको सुरक्षाका लागि खटिएको नेपाल प्रहरी आगामी दिनमा लागिपर्नेछ, त्यसका लागि जनस्तरबाट पहिलेजस्तै सहयोग हुने विश्वास छ ।’ उनका अनुसार गस्तीमा जानका लागि प्रयोग हुने गरेका सबै सवारीसाधन जलेकाले स्थानीयस्तरबाट केही समयका लागि गाडीको व्यवस्था गर्ने तयारी भएको छ ।

ललितपुर महानगरपालिका-२५ का अध्यक्ष दीलतकुमार खत्री, वडा नं २२ का सागर तुलाधर, वडा नं २१ का रवीन्द्र महर्जन र वडा नं १८ का दामोदर खड्काले २५-२५ हजार नगद सहयोग गरेका थिए ।

प्रभाग प्रमुख शर्माले वडाअध्यक्ष र स्थानीयको साथ, सहयोग तथा माया महत्वपूर्ण रहेको बताउँदै प्रहरी र स्थानीयको सहयोगले शान्तिरक्षका कायम गर्न सकिने विश्वास व्यक्त गरे ।

नक्खु कारागारका सबै कैदी-बन्दी फरार भएसँगै स्थानीयस्तरमा सुरक्षा चुनौती थपिएको र प्रहरी चौकीलाई चाँडो स्थापना गर्न जरूरी रहेको समितिका सदस्य एवं समाजसेवी देवेन्द्रकुमार गौतमले बताए । प्रभागको नेतृत्वमा ४३ जना प्रहरी, आठ जना ट्राफिक प्रहरी र फर्सिडोलको प्रहरी चौकीका अन्य आठ जना रहेका छन् ।

वीरगन्ज भन्सारबाट अत्यावश्यक वस्तुको जाँचपास थालियो

वीरगन्ज/मस-

‘जेनजी’ समूहको प्रदर्शनी र आन्दोलनका कारण देशभै सबैभन्दा धेरै राजस्व संकलन गर्ने वीरगन्ज भन्सार कार्यालयको सेवा प्रवाह दुई दिन ठप्प हुँदा अबै राजस्व संकलनमा नोक्सान बेहोर्नु परेको छ ।

दैनिक औसतमा ७२ करोड राजस्व सङ्कलन गर्ने कार्यालयको गत मंगलबार र बुधवार दुई दिन राजस्व संकलन लगभग ठप्प भयो । बिहीवारदेखि भने अत्यावश्यक पेट्रोलियम पदार्थ र औषधिजन्य वस्तुको भन्सार जाँचपास प्रक्रिया सुरु भएको छ ।

भन्सार कार्यालयका प्रमुख भन्सार प्रशासक विष्णुप्रसाद ज्ञवालीले आन्दोलनका कारण कार्यालयमा मानवीय र भौतिक क्षति नभएकाले काम गर्न सहन भएको बताए ।

‘जेनजी समूहको प्रदर्शन र आन्दोलनका कारण मङ्गलबार र बुधवार दुई दिन भन्सार जाँचपासको काम लगभग ठप्प जस्तै रह्यो’ उनले भने, ‘बिहीवार भने अत्यावश्यक पेट्रोलियम पदार्थ, ग्यासका बुलेट र औषधिजन्य पदार्थको जाँचपासको काम भएको छ । बिहीवार मात्रै करिब १० करोड भन्सार राजस्व संकलन भएको छ ।’

प्रमुख भन्सार प्रशासक ज्ञवालीले आज बिहानदेखि अत्यावश्यक वस्तुको जाँचपास प्रक्रिया अधि बढाइएको जानकारी दिए । पहिलेकै

अवस्थामा फर्किन केही समय लागे पनि नियमित काम गरिने उनले बताए ।

प्रमुख भन्सार प्रशासक ज्ञवालीले शुक्रवारदेखि भने अत्यावश्यक सामान, बारा र पर्साका जाने औद्योगिक वस्तु तथा सामानको पनि भन्सार जाँचपास प्रक्रिया अधि बढाइने जानकारी दिए ।

‘स्थानीय प्रशासनले जाँचपास भएका मालवाहक सवारीसहितको समानलाई लैजाने सुरक्षा प्रत्याभूति गर्छ भने हामीले सबै खालका सामान पठाउन तयार छौं’, उनले भने, ‘अहिले भन्सार कार्यालयमा केही आपूर्तिकर्ता आ-आफ्नो मालसमानको भन्सार जाँचपास प्रक्रिया अधि बढाउन आइरहनुभएको छ ।’

भन्सार विभागले वीरगन्ज भन्सार कार्यालयलाई गत आब २०८१/८२ मा रु दुई खर्ब १८ अर्ब ९५ करोड राजस्व सङ्कलन गर्ने लक्ष्य दिएको थियो, तर लक्ष्यको ८० दशमलव ३५ प्रतिशत अर्थात् रु एक खर्ब ७५ अर्ब ९३ करोड राजस्व संकलन गरेको थियो । यद्यपि, कार्यालयले अधिल्लो आब २०८०/८१ मा भने रु दुई खर्ब ४५ अर्ब ८८ लाख ५० हजार ८१ हजार राजस्व संकलन गर्ने लक्ष्य निर्धारण गरेको थियो । त्यस अवधिमा रु एक खर्ब ५७ अर्ब ४० करोड ३१ लाख २८ हजार रकम मात्र राजस्व संकलन भएको थियो ।

रसुवागढी मितेरी पुल निर्माण : नेपालतर्फ जग खन्ने काम सुरु

रसुवा/मस- चीन सरकारले रसुवागढी नाकास्थित ल्हेन्डे खोलामाथि बनाउन लागेको मितेरी पुल निर्माणका क्रममा शुक्रवारदेखि नेपालतर्फ पनि काम सुरु भएको छ । गत असार २४ गते ल्हेन्डे खोलामा आएको बाढीले सो पुल बगाएपछि पुनः निर्माण गर्ने क्रममा यसअघि नै काम सुरु भएकामा शुक्रवारदेखि नेपालतर्फ पनि पिलरको जग खन्ने काम सुरु भएको हो ।

रसुवाका प्रमुख जिल्ला अधिकारी राजेश पन्थीका अनुसार ‘जुम स्काभेट’को सहायताले ठूलाठूला हिमपाइपमार्फत खोलाको पानी एकीकृत गरी नेपालतर्फ प्रवेश गरी चिनियाँ टोलीले शुक्रवार बिहानदेखि बेलाब्रिज अड्डाउने पिलारको जग खन्ने काम सुरु गरेको हो । यही भदौ ३० गतेभित्र

पुल निर्माणसम्पन्न गर्नेगरी दुई स्काभेटरले काम गरिरहे पनि निरन्तरको वर्षाका कारण तोकिएको समयमा निर्माणसम्पन्न नहुने प्राविधिक पक्षले जनाएको छ ।

संघीय राजधानी काठमाडौँबाट नजिक पर्ने उत्तरतर्फ रसुवागढीस्थित प्रमुख नाका जोड्ने मितेरी पुल बगेसँगै सो नाकाबाट हुने व्यापार करिब ठप्प अवस्थामा रहेको स्थानीय भन्सार कार्यालयले जनाएको छ ।

यसैबीच चिनियाँ प्राविधिकले ल्हेन्डे खोलामा हिमपाइप राखी आवतजावत गर्न सहज बनाएसँगै कामको सिलसिलामा केरुङ पुगी त्यहाँ फसेका १ सय ६३ रसुवालीलाई नेपाल आउन सफल भएको प्रमुख जिल्ला अधिकारी पन्थीले जानकारी दिए ।

भग्नावशेष हटाउन काठमाडौँ महानगरका गाडी परिचालन

काठमाडौँ/मस-काठमाडौँ महानगरपालिकाले ‘जेन-जी’ प्रदर्शनका क्रममा सडकमा यत्रतत्र छरिएका भग्नावशेष हटाउने कार्य सुरु गरेको छ । फोहर तथा भग्नावशेष हटाउने क्रममा बुमर, फोहर व्यवस्थापन र फोहर पन्छाउनेसहित १०० गाडी परिचालन गरिएको महानगरपालिकाअन्तर्गत वातावरण विभागका प्रमुख सरिता राईले जानकारी दिइन् । प्रमुख राईका अनुसार कालीमाटी, टेकु, त्रिपुरेश्वर, थापाथली, माइतीघर, बानेश्वरलगायत स्थानका सडक सफा गर्ने काम भइसकेको छ भने अन्य केही स्थानको सडक सफा गर्ने काम

जारी छ । उनले भनिन्, ‘हाल महानगरको सफाइ टोलीले कार्यालय र व्यक्तिको घर भने सफा गरेको छैन । सडक सफा गर्ने काम मात्र भइरहेको छ ।’ जेनजी आन्दोलनका क्रममा भएको आगजनी र तोडफोडबाट उपत्यकास्थित प्रहरी कार्यालयमा उल्लेखनीय क्षति पुगेको र ती स्थानसहित व्यक्तिको घर, सार्वजनिक भवन तथा कार्यालय सफा गर्न अझै समय लाग्ने विभाग प्रमुख राईले जानकारी दिइन् । यसैबीच महानगरपालिकाले सिसाजन्य तथा हानिकारक फोहरलाई व्यवस्थापन गर्न सम्बन्धित पक्षलाई अनुरोध गरेको छ ।

धनुषा/मस- जेनजी आन्दोलनका नाममा बर्दibas नगरपालिका-५ टुटेश्वरस्थित टुटेश्वरनाथ साभेदारी वन उपभोक्ता समिति अन्तर्गतको १ सय ८३ वोट सालका रुख कटान गरिएको छ । जेनजी आन्दोलनका क्रममा मंगलबार प्रदर्शनकारीले कार्यालयमा आगजनी प्रयास गरेपछि १८ वटा रुख काटेका थिए । बुधवार थप १ सय ६५ वोट सालका रुख कटान गरिएको थियो ।

प्रहरीले रुख कटान गर्ने दुई युवालाई पक्राउ गरे पनि गाउँलेको दबावमा छाडेको र अनुसन्धान भइरहेको जनाएको छ । उपभोक्ता समितिका

अध्यक्ष विनय भुक्ता अनुसार जेनजी आन्दोलनको दिन दिउँसै कार्यालयमा पुगेर युवाले आगजनी प्रयास गरेका थिए ।

प्रहरीले बुधवार रुख कटानमा संलग्न कृष्ण घलानसहित दुई युवालाई पक्राउ गरेको

थियो । गाउँले सयौँको संख्यामा पुगेर घेरेपछि प्रहरीले छाडेको थियो । घटनाबारे अनुसन्धान भइरहेको डिभिजन वन कार्यालय महोत्तरीका डिभिजन प्रमुख अजयकुमार मिश्रले जानकारी दिए ।

भ्रामक समाचारमा विश्वास नगर्न सेनाको आग्रह

काठमाडौँ/मस-

नेपाली सेनाले भ्रामक र झुठा समाचारमा विश्वास नगर्न सबैलाई आग्रह गरेको छ । सैनिक जनसम्पर्क तथा सूचना निर्देशनालयले शुक्रबार एक विज्ञप्ति जारी गरी विद्यमान परिस्थितिमा सेनालाई जोडेर विभिन्न प्रकारका टीकाटिप्पणी, धारणा र विश्लेषण सम्प्रेषण भएको भन्दै यस्तो आग्रह गरेको हो । सेनाले आफ्नो धारणा र गतिविधि नियमित रूपमा प्रेस विज्ञप्ति, प्रेस नोट र आधिकारिक सामाजिक सञ्जालमार्फत सार्वजनिक गर्दै आएको जनाएको छ । साथै सेनासम्बन्धी सूचना आदानप्रदानका लागि सूचना निर्देशनालयलगायत स्थानीय स्तरमा पुत्ता हेडक्वार्टरसँग समन्वय गर्न सकिनेसमेत जानकारी गराइएको छ ।

यसका लागि पूर्वी क्षेत्र (ताप्लेजुङ, पाँचथर, इलाम, भुक्ता, सङ्खुवासभा, तेह्रथुम, भोजपुर, धनकुटा, मोरङ, सुनसरी, खोटाङ, उदयपुर, सोलुखुम्बु, ओखलढुङ्गा) का लागि मोबाइल नं

९८५२०८१७०४, मध्यपूर्वी क्षेत्र (सप्तरी, सिराहा, धनुषा, महोत्तरी, सर्लाही, रौतहट, बारा, पर्सा, सिन्धुली, रामेछाप र दोलखा) का लागि मोबाइल नं ९८५४०२०७७२, मध्य क्षेत्र (रसुवा, नुवाकोट, मकवानपुर, धादिङ, चितवन) का लागि मोबाइल नं ९८६३०२८८८४ र पश्चिम क्षेत्र (गोरखा, तनहुँ, स्याङ्जा, पर्वत, कास्की, मनाङ, लम्जुङ, बागलुङ, म्याग्दी र मुस्ताङ) का लागि मोबाइल नं ९८५२०९१४३९ मा सम्पर्क गर्न सकिने विज्ञप्तिमा उल्लेख छ । यसैगरी, मध्यपश्चिम क्षेत्र (नवलपरासी पूर्व, नवलपरासी पश्चिम, रुपन्देही, पाल्पा, कपिलवस्तु, अर्घाखाँची, गुल्मी,

दाङ, प्यूठान, रोल्पा, सल्यान, रुकुम पूर्व र रुकुम पश्चिम) का लागि मोबाइल नं ९८६३०२ ९१३७, उत्तर पश्चिम क्षेत्र (बाँके, बर्दिया, सुर्खेत, दैलेख, जाजरकोट, कालीकोट, जुम्ला, डोल्पा, सुनसरी, हुम्ला) का लागि मोबाइल नं ९८६३०२९१७७, सुदूरपश्चिम क्षेत्र (कैलाली, कञ्चनपुर, डडेल्धुरा, डोटी, अछाम, बाजुरा, बैतडी, दार्चुला र बझाङ) का लागि मोबाइल नं ९७६२३०६५६१ र उपत्यका क्षेत्र (काठमाडौँ, भक्तपुर, ललितपुर, काभ्रेपलाञ्चोक र सिन्धुपाल्चोक) का लागि मोबाइल नं ९८६०११३६२२ मा सम्पर्क गर्न सकिने जनाइएको छ ।

जेनजीलाई समर्थन गरेपछि दीपकराजलाई धम्की

काठमाडौँ/मस- अभिनेता तथा निर्माता दीपकराज गिरीले जेनजी आन्दोलनलाई समर्थन गरेपछि आफूलाई धम्की आउन थालेको दावी गरेका छन् । सामाजिक सञ्जाल फेसबुकमार्फत उनले शुक्रवार सार्वजनिक गरेको लामो स्टेटसमा केही दिनदेखि इनक्वस सन्देश र फोनकलमार्फत धम्की आइरहेको खुलासा गरेका हुन् ।

गिरीका अनुसार धम्की दिनेहरूले उनलाई 'कलाकार भएर जेन-जेडलाई उकास्ने ? हिसाब राखिन्छ' भन्दै सतर्क गराएका छन् । उनले धम्की

दिने कतिपय व्यक्तिलाई ठुला दलका कार्यकर्तासँग जोडेर संकेत गरेका छन् । दीपकराजले आफूलाई आएका कतिपय धम्कीपूर्ण फोनकल रेकर्डसमेत सुरक्षित राखेको उल्लेख गरेका छन् । 'अस्तिको दिनदेखि कहिले इनक्वसमा त कहिले फोनमै धम्की आउन थालेको छ । केही कलहरूको रेकर्ड पनि मेरोसँग छ,' गिरीले लेखेका छन् । उनले पहिलो दिन भ्रष्टाचारविरुद्ध उठेको जेन-जेड आन्दोलनलाई शान्तिपूर्ण रहोस् भन्ने शुभकामना मात्र दिएको तर दोस्रो दिन विद्यार्थीको जीवन गुमेपछि चुप

होइन निर्दोष नागरिकसमेत भुक्तभोगी बनेको उल्लेख गर्दै आफू पनि धम्कीका कारण त्यसैको सूचीमा पर्न सक्ने अवस्था आएको जनाए । 'यदि धम्की दिनेहरूले भनेभैं भयो भने म पनि निर्दोष पीडितको सूचीमा थपिनेछु भन्ने चिन्त बुझाउनु बाहेक विकल्प छैन,' उनले स्टेटसमा उल्लेख गरेका छन् ।

आन्दोलनमा सबै पक्षबाट गल्ती भएको भन्दै उनले बदलाको राजनीति नगरी आत्मसमीक्षा गर्न आग्रह गरेका छन् । 'सबैले आ-आफ्नो गल्ती स्वीकार गरेर क्रान्ति, प्रतिक्रान्ति र बदलाका कुरा छाडेर अब मुलुक निर्माणतर्फ

लाग्नपर्ने हो कि ?' गिरीले लेखेका छन् ।

हालैको जेनजी आन्दोलनमा कलाकारहरूको सक्रियता उल्लेख्य थियो । दीपकराज गिरीसहित उनका साथीहरूले निरन्तर स्टेटस लेखेर आन्दोलनलाई समर्थन गर्ने तथा हिंसा रोक्न सरकारलाई दबाव दिने काम गरेका थिए । तर गिरीका अनुसार सरकार समर्थक केही व्यक्तिहरू अहिले उल्टै कलाकारलाई दोषी ठहर्‍याउँदै धम्की दिन थालेका छन् ।

होटल जलेपछि कोमल वलीले पोखिन् आक्रोश

काठमाडौँ/मस- गायिका कोमल वलीले जेनजी आन्दोलनको क्रममा आफूले दाइमा सञ्चालन गर्दै आएको 'कोमल होटल'मा आगजनी भएपछि आक्रोश पोखेकी छन् । उक्त घटनापछि एमाले नेतृसमेत रहेकी वलीले आन्दोलनकारीलाई प्रश्न गर्दै आफ्नो दुःख, पीडा र आक्रोश सामाजिक सञ्जालमार्फत सार्वजनिक गरेकी छन् ।

वलीले लेखेकी छन्, 'गाउँकै ४० युवालाई रोजगारी दिएको होटल जलाएर के पायौ ? ४० जनाको रोजगारी खोस्नु नै जेनजी क्रान्ति हो ?'

उनले जेनजी आन्दोलनप्रति आफ्नो समर्थन कायम रहेको स्पष्ट पार्दै आन्दोलनको आवरणमा भएको हिंसात्मक गतिविधिप्रति असन्तुष्टि व्यक्त गरिन् । 'जेनजीको क्रान्ति र परिवर्तनको नाममा आएको युवाको उर्जामाथि गर्व गर्छु, तर सोही नाममा अरूले गरेको यो काम के सार्छै आन्दोलनको हिस्सा हो ? मेरो घर ध्वस्त पार्नु, होटलमा आगो लगाउनु, ४० जनाको रोजगारी खोस्नु परिवर्तनको बाटो हो ?' वलीले प्रश्न उठाइन् ।

उनका अनुसार होटलसँगै पानी आपूर्ति गर्ने इसर टुक र टाटा योद्धा गाडी समेत जलाइए । 'पानी पुर्‍याउने गाडी जलाउँदा पनि हात नकामेको देखा मन अभै पोल्छ,' उनले भनेकी छन् ।

वलीले आफ्नो जीवनभरको लगानी, पसिना र ऋणमा निर्माण भएको होटल नियतवश खरानी बनाइएको आरोप लगाइन् । 'मैले सधैं साथ दिएको उमेर समूहकै आन्दोलनको आवरणमा मेरो पसिना, असुर र सपना

यसरी खरानी बनाइयो । यस्ता काम गर्नेहरूलाई कहिल्यै भलो हुँदैन,' उनको भनाइ छ । उनले आन्दोलनका क्रममा शहादत प्राप्त युवाप्रति श्रद्धाञ्जली अर्पण गर्दै घाइतेहरूको शीघ्र स्वास्थ्य लाभको कामना गरिन् । साथै निर्दोषले अनाहकमा ज्यान गुमाएको घटनाले आफ्नो छाती चिरिएको बताइन् ।

वलीले आफू कहिल्यै भ्रष्टाचारमा संलग्न नभएको दावी पनि गरिन् । 'मैले उपचार खर्चका नाममा सुविधा लिएको छैन, आर्थिक प्रलोभनमा पनि परेकी छैन । मेरो आत्मसम्मान र देशप्रतिको माया खरानी बनाउन कसैले सक्दैन,' उनले उल्लेख गरिन् ।

कोमल होटल वलीले रेडियो नेपालमा समाचार वाचन र गीत गाएर कमाएको पारिश्रमिकले किएको जग्गामा बनेको हो । 'बीस वर्षअघि आम्दानी र ऋण जोडेर बनाएको यो सपना आज खरानी बनाइयो । यो होटल केवल मेरो निजी सम्पत्ति मात्र थिएन, गाउँको पसिना र श्रमसँग जोडिएको थियो,' उनले भनिन् ।

उनले स्पष्ट पारिन्, आफू तुलसीपुरका पाँचतारे होटलसँग प्रतिस्पर्धा गर्ने उद्देश्यले होइन, गाउँलाई रोजगारी दिने, स्थानीय उत्पादनलाई बजारसम्म पुर्‍याउने र सँगै समृद्धिको बाटोमा अघि बढाउने लक्ष्यसहित होटल खोलेकी थिइन् ।

वलीले आफ्ना विगतका अनुभव स्मरण गर्दै भनिन्,

'म हुँदाखाने परिवारकी होइन, सामान्य तर इमानदार परिवारकी छोरी हुँ । बाल्यकालदेखि खेलाडी र गायिका बनेर प्रतिभा देखाएँ । गीत गाएरै छात्रवृत्ति पाएँ, कक्षा १० सम्म पढें । त्यसपछि रेडियो नेपालमा समाचार वाचन सुरु गरेँ, जहाँ करिव १८ वर्षसम्म सेवामा रहें ।'

गीत र संगीत र सञ्चारमार्फत देश-विदेशमा नेपाललाई चिनाएको अनुभव स्मरण गर्दै उनले थपिन्, 'रेडियो नेपालमा सेवा गरेपछि सेवामुखी जीवन बिताउने संकल्पसहित राजनीति रोजें । २०७४ सालमा राष्ट्रिय सभामा सांसद निर्वाचित भइ चार वर्षे कार्यकालभर सकेसम्म सबैको सेवा गर्ने प्रयास गरेँ ।'

उनले आफ्नो सम्पूर्ण जीवन इमान र निष्ठाका अडिएको दावी गर्दै भनिन्, 'म कहिल्यै भ्रष्टाचारमा फसेकी छैन, पदमा रहँदा सुविधामात्र मागेकी छैन । मेरो बाटो सधैं सेवा र समर्पणमै अडिएको छ ।'

होटल जलाइए पनि आत्मसम्मान र देशप्रतिको माया अभै जिवन्त रहेको वलीको भनाइ छ । 'पसिना र मेहनतको परिणाम खरानी भए पनि मेरो आत्मसम्मान र देशप्रतिको माया कहिल्यै खरानी हुन सक्दैन । यस्ता विनाशकारी कार्यले आन्दोलनको नैतिकता कमजोर बनाउँछ,' उनले लेखेकी छन् ।

‘बागी ४’ बक्स अफिसमा सुस्त

काठमाडौँ/एजेन्सी- बलिउड स्टार टाइगर श्राफ अभिनीत चर्चित फिल्म 'बागी ४' दर्शकको मन जित्न असफल भएको देखिएको छ । यही भदौ २० (सेप्टेम्बर १) मा रिलिज भएको फिल्मले पहिलो सातामै निराशाजनक कारोबार गरेको छ ।

छैटौँ दिनको अद्यावधिक बक्स अफिस रिपोर्टअनुसार, 'बागी ४' ले मंगलबार जम्मा १.९२ करोड भारतीय रुपैयाँ मात्र कमाएको छ । यससँगै फिल्मको कुल आम्दानी ४१.६८ करोड रुपैयाँमा पुगेको छ । पहिलो दिन फिल्मले १२ करोड रुपैयाँ कमाएको भए पनि त्यसपछि दिनप्रतिदिन कम हुँदै गएको छ ।

बलिउडको यस ठुलो फ्रेन्चाइज फिल्मलाई यसपटक हलिउड फिल्मले पछि पारेको छ । 'द कन्ज्युरिङ: लास्ट राइट्स' ले मंगलबार मात्रै २.५५ करोड

कमाउँदै भारतमा आफ्नो कुल आम्दानी ६२.५५ करोड पुर्‍याएको छ । दशकले हलिउड फ्रेन्चाइजलाई बलिउडको तुलनामा प्रार्थमिकता दिएको देखिएको छ ।

फिल्म रिलिज भएलगत्तै सामाजिक सञ्जालमा दर्शकहरूले यसलाई कथाविहीन हिंस्रक प्रस्तुति भन्दै आलोचना गरेका छन् । टाइगर श्राफको दमदार एक्सन, बलियो स्टार कास्ट र ठुलो बजेट भए पनि फिल्मले दर्शकलाई आकर्षित गर्न सकेन ।

निर्देशक संजय गुप्ताले समेत सामाजिक सञ्जालमा टिप्पणी गर्दै भनेका छन्, 'फ्रेन्चाइज फिल्महरू मौलिक निर्देशक बिना असफल भइरहेका छन् । के निर्माताले यसबाट केही सिक्ने बेला आएको छैन ?'

'बागी' सिरिजको सुरुवात सन् २०१६ मा टाइगर श्राफ र श्रद्धा कपुरको जोडीसहित भएको

थियो । त्यसयता श्रृंखलामा बनेका फिल्महरूले राम्रो व्यावसायिक सफलता पाएका थिए । तर चौथो भाग भने अपेक्षित सफलता दिन सकेन ।

'बागी ४' मा टाइगर श्राफसँगै सञ्जय दत्त, हरनाज सन्धु, सोनम बजवा, श्रेयस तलपडे, सौरभ सचदेवा, उपेन्द्र लिमये र शिवा आकाशदीप सचिबको प्रमुख भूमिका रहेको छ । फिल्मलाई ए. हर्षाले निर्देशन गरेका हुन् भने कथा-पटकथा र निर्माण साजिद नाडियाडवालाले गरेका हुन् ।

फिल्मको कमजोर प्रदर्शनले बलिउडमा 'फ्रेन्चाइज फिल्म'को भविष्यप्रति प्रश्न उठाएको छ । आलोचकहरू भन्छन्, दर्शक अब नयाँ कथा र मौलिकपन खोजिरहेका छन् । 'बागी ४' को यो निराशाजनक यात्रा बलिउड निर्माताका लागि ठुलो चेतावनी बन्न सक्छ ।

काठमाडौँ/एजेन्सी- पञ्जाबमा हालै आएको भीषण बाढीले जनजीवन तहसनहस पारेको छ । हजारौँ परिवार बेघर भएका छन् भने सयौँ बस्ती अभै पनि कठिन परिस्थितिबाट गुञ्जिरहेका छन् । यस्तो विषम अवस्थामा बलिउड अभिनेता शाहरुख खानले आफ्नो मानवीय संवेदनशीलता देखाउँदै बाढी प्रभावित परिवारलाई

सहयोग गर्ने घोषणा गरेका छन् । उनको मीर फाउन्डेसनले स्थानीय गैरसरकारी संस्थाहरूसँग मिलेर तत्कालीन राहत वितरण सुरु गरेको छ । फाउन्डेसनका अनुसार अमृतसर, पटियाला, फाजिल्का र फिरोजपुर जिल्लाका करिव १५ सय परिवारलाई आपतकालीन

सहयोग पुर्‍याइनेछ । मीर फाउन्डेसनले वितरण गर्ने राहत सामग्रीमा ओषधि, स्वास्थ्य सामग्री, सरसफाइका सामान, खानपिनका वस्तु, मच्छरदानी, तिरपालका चादर, भाँज्न मिल्ने ओछ्यान, कपासका गद्दा लगायत दैनिक जीवनका आवश्यक सामग्री समावेश गरिएको छ । यी सामग्रीले पीडितलाई तत्काल स्वास्थ्य,

सुरक्षा र आश्रयको न्यूनतम आवश्यकतालाई पूरा गर्न मद्दत गर्ने अपेक्षा गरिएको छ । बाढीपछि सामाजिक सञ्जालमार्फत प्रतिक्रिया जनाउँदै शाहरुख खानले लेखेका थिए, 'पञ्जाबमा आएको यस भीषण बाढीबाट पीडित सबै प्रति मेरो मन दुखी भएको छ । म आफ्नो शक्ति र प्रार्थना उनीहरूलाई समर्पित गर्छु ।